

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobců: a) A.S.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, b) S.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, c) A.J.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, d) S.M.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeni Mgr. Tomaszem Heczkem, advokátem, se sídlem Brno, Holandská 1, e) F.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, f) Y.M.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, g) N.N., ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeni Mgr. Tomaszem Heczkem, advokátem, se sídlem Brno, Holandská 1, proti žalované: Police České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 22.04.2016, č.j. KRPP-64406-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64404-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64403-17/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64407-16/ČJ-2016-030022,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutím žalované ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64406-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64404-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64407-16/ČJ-2016-030022, se z a m í t á.**
- II. **Rozhodnutí Police České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64403-17/ČJ-2016-030022 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora uvedených rozhodnutí žalované, kdy rozhodnutím ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64406-16/ČJ-2016-030022, bylo rozhodnuto

podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce a) za účelem předání do Maďarské nebo Bulharské republiky. Rozhodnutí ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64404-16/ČJ-2016-030022, bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce b) za účelem předání do Maďarské nebo Bulharské republiky. Rozhodnutím ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64403-17/ČJ-2016-030022, bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce c) za účelem předání do Maďarské republiky. Rozhodnutím ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64407-16/ČJ-2016-030022, bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce d) za účelem předání do Maďarské nebo Bulharské republiky. Doba zajištění shora uvedených žalobců byla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v napadených rozhodnutích stanovena na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané žalobě žalobci předně namítali, že vydáním napadených rozhodnutí o zajištění žalovaná porušila čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení samostatně a ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný správní orgán se vydáním napadených rozhodnutí dopustil protiprávního jednání ve dvou směrech. Za prvé, žalovaná v rozporu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení EU č. 604/2013“) a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nesprávně stanovila dobu zajištění na 45 dnů. Za druhé nesprávně posoudila otázku, zda předpoklad pro předání žalobců do jiného členského státu EU ve lhůtách stanovených Dublinským nařízením je reálný, a své rozhodnutí v tomto ohledu nedostatečně odůvodnila.

Délka zajištění žalobců byla napadenými rozhodnutími stanovena na 45 dnů. Takto stanovená délka zajištění je ovšem neslučitelná s požadavky, které ve svém rozsudku ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015 - 32 vyslovil Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“). V uvedeném rozsudku dospěl NSS k následujícímu závěru (zvýraznění přidáno): „Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. (...) Promítne-li si výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). (...) O zajištění žalobkyně bylo rozhodnuto ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobkyně zpět do Maďarské republiky. V této fázi však stěžovatelka mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochrany. Tuto lhůtu zjevně překročila a zatížila tak své rozhodnutí

nezákonností.“ Žalobci se s uvedenou argumentací NSS zcela ztotožnili, když uvedené závěry reflektují základní požadavek Dublinského nařízení, aby bylo zajištění žadatelů o azyl za účelem předání do jiného členského státu tak krátké, jak je to jen možné (srov. čl. 28 odst. 3 a bod 20 Preamble Dublinského nařízení). Je nesporné, že uvedené závěry lze vztáhnout i na případ žalobců. Žalobci byli žalovaným správním orgánem zbaveni osobní svobody dne 21.4.2016, kdy byli hlídkou Policie zadrženi v rámci silniční kontroly. Napadená rozhodnutí o zajištění pak byla vydána o den později, tedy dne 22.4.2016. Stejně jako v případě posuzovaném NSS také v řešené věci bylo o zajištění žalobců rozhodováno ve fázi, kdy ještě nebylo požádáno o přijetí žalobců zpět do Maďarské nebo Bulharské republiky. V této fázi tak žalovaný mohl stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 Dublinského nařízení nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Stejně jako v citovaném případě projednávaném NSS však žalovaný správní orgán v případě žalobce tuto maximální lhůtu zjevně překročil a tím zatížil své rozhodnutí nezákonností. Žalobci jsou přesvědčeni, že z výše uvedeného důvodu je nutno napadená rozhodnutí zrušit pro nezákonnost.

Dále žalobci poukazovali na otázku možnosti jejich předání do jiného členského státu EU. V daném případě je nutné konstatovat, že napadená rozhodnutí nemohou obstát z hlediska posouzení možnosti předání žalobců do Maďarska. Žalobci konstatovali, že jejich předání do Maďarska není možné, a to z důvodu existence závažných důvodů se domnívat, „že *dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení*“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Za tyto nedostatky žalobci považovali následující okolnosti: Ačkoliv tato skutečnost v napadeném rozhodnutí není uvedena, informace poskytnuté žalovanému nasvědčují tomu, že dotyční pravděpodobně přicestovali na území Maďarska ze Srbska. Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, a proto hrozí, že žalobci budou deportováni do Srbska bez toho, aby jejich žádost byla meritorně přezkoumána. I v případě, že by žalobci do Maďarska nevstoupili ze Srbska a maďarský azylový Úřad by žádost žalobců o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumal a tuto žádost zamítl, žalobci nedisponují v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve vztahu k prvnímu nedostatku nepovažují žalobci za nezbytné uvedené skutečnosti detailně odůvodňovat. Namísto toho odkazují k rozsudkům Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 a 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14.1.2016, kde jsou všechny podstatné informace uvedeny. V uvedených případech Krajský soud dospěl mj. k následujícímu závěru: „*Ačkoliv soudu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů, hrozí v případě předání žalobce do Maďarské republiky jeho předání do Srbska, jako bezpečné země původu podle nařízení maďarské vlády, aniž by byla jeho žádost meritorně posouzena. Podle zprávy UNHCR ze srpna roku 2012, kterou žalobce přiložil k žalobě, má azylový systém v Srbsku mnoho nedostatků a dokud tyto nedostatky nebudou odstraněny, nemá být Srbsko považováno za bezpečnou zemi z hlediska mezinárodní ochrany. Toto stanovisko UNHCR nebylo doposud revidováno. Nadto dle zpráv Human Rights Watch, dostupných na webových stránkách <https://www.hrw.org/news/2015/07/24/human-rights-watch-submission-bosniaand-herzegovina-serbia-and-kosovo-european>, dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dle soudu dosahují intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.*“ Ve vztahu ke druhému nedostatku pak žalobci uvedli, že ze zprávy

organizace Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku (viz příloha této žaloby) vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit se žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval ESLP, v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení (spočívající v tomto případě v nebezpečí řetězové deportace ze Srbska do země původu z důvodu absence efektivního azylového mechanismu v této zemi), „článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněnému prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek (*de plein droit suspensif/with automatic suspensive effect*)“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26.4.2007, §66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přizná. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou 8 dnů (viz opět zpráva organizace Hungarian Helsinki Committee, s. 4). Tato lhůta se velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které - jak je v podrobnostech uvedeno v odkazovaném rozsudku Krajského soudu - Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Evropské úmluvy (nález ze dne 1.12.2009, Pl.ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.).

Podle žalobců můžeme tedy shrnout, že v případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud jde o azylové řízení, a Maďarsko proto není možné považovat za stát, který by v souladu s Dublinským nařízením byl odpovědný za posouzení azylové žádosti podané žalobci. Pokud tedy napadeným rozhodnutím došlo k zajištění žalobce za účelem předání do tohoto státu, jde o rozhodnutí, které je nezákonné. Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že navzdory uvedeným nedostatkům k předávání do Maďarska ze strany České republiky reálně dochází. Žalobci dále konstatovali, že otázkou právní možnosti realizace předání do Maďarska ve výše uvedeném smyslu se žalovaná vůbec nezabývala. Její rozhodnutí jsou tak v této části nepřezkoumatelná.

Dále žalobci namítali, že podobně jako ve vztahu k Maďarsku se také otázce možnosti předání žalobců do Bulharska žalovaná v napadených rozhodnutích nevěnovala téměř vůbec. Proto i ve vztahu k možnosti předání žalobců do Bulharska je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná se ani nezabývala otázkou, zda podobně jako v Maďarsku neexistují překážky předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, ani zda ve vztahu k této zemi existuje reálný předpoklad, že k předání ve stanovených lhůtách skutečně dojde. Obě úvahy jsou přitom pro posouzení legality rozhodnutí o zajištění „za účelem“ předání naprosto určující. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v jednom ze svých rozsudků (č.j. 1 Azs 248/2014 - 27 ze dne 25.2.2015): „*Jestliže (...) mají české soudy poskytovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým stěžovatel určuje stát příslušný k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu, účinnou ochranu žadateli, musí se stěžovatel již v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl takto určen jako příslušný, v souladu s pravidlem obsaženým v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pokud by tak stěžovatel nečinil, staly by se soudy rozhodující v těchto řízeních de facto soudy nalézacími, což by bylo v rozporu s tím, jak je české správní soudnictví konstruováno.*“

Uvedený závěr, ačkoliv byl NSS učiněn ve vztahu k rozhodnutí Ministerstva vnitra o samotném předání, je nutné analogicky vztáhnout i na rozhodnutí policie o zajištění za účelem předání. Jestliže totiž k předání nemůže dojít, stává se rozhodnutí o zajištění cizince za tímto účelem nezákonné. Je třeba též připomenout rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12.11.2015, č.j. 33 A 65/2015-35, kde soud dospěl k závěru, podle kterého „*soud souhlasí s tím, že napadené rozhodnutí žalované mělo obsahovat přezkoumatelnou a zdůvodněnou úvahu o tom, zda v konkrétním případě žalobce existuje reálná šance, že dojde ve lhůtách předvídaných Dublinským nařízením k jeho předání do Bulharska*“. Jak již ale bylo uvedeno, žádná taková úvaha se v napadeném rozhodnutí neobjevuje a rozhodnutí je z tohoto hlediska zcela nepřezkoumatelné. Žalobci dále uváděli, že uvedená úvaha navíc není ve vztahu k předání do Bulharska a *priori jen* samoúčelným formálním požadavkem. Stejně jako v případě Maďarska, i Bulharsko dlouhodobě čelí kritice pro nezajištění alespoň minimálních standardů pro žadatele o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu Vysoký komisař OSN pro uprchlíky („UNHCR“) v roce 2014 vyzval k zastavení všech transferů do Bulharska podle Dublinského nařízení. O několik měsíců sice UNHCR konstatoval mírné zlepšení podmínek v Bulharsku, avšak nadále apeloval na státy, aby možnost předání velmi pečlivě posuzovaly zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů o azyl, zda je předání do Bulharska možné. Dle posledních zpráv jiných organizací, se však situace v Bulharsku od roku 2014 nezlepšila a naopak se spíše zhoršuje. Mezinárodní organizace jako např. Amnesty International, ECRE či ELENA stále apelují na pozastavení transferů do Bulharska z důvodu systematických nedostatků v bulharském azylovém řízení. Dle zprávy organizace ECRE a sítě právníků zabývajících se azylovým právem ELENA z února 2016 („*ECRE/ELENA Research Note: Réception conditions, détention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria*“), která je přílohou žaloby, se systematické nedostatky týkají nejen azylového řízení samotného, ale i materiálních podmínek v uprchlických zařízeních a detencích. Apely mezinárodních organizací pokračují i přes určité kolísavé sliby bulharských státních orgánů, dle nichž mělo dojít ke zlepšení zacházení s žadateli o azyl v Bulharsku. Tyto sliby bulharské vlády nedosahují žádných praktických výsledků a naopak dochází ke zhoršení praxe. Stejně tak existuje v jednotlivých členských státech bohatá judikatura, která zakazuje na základě čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení přemístění zpět do Bulharska, a to především důvodů, že žadatelé o azyl jsou v této zemi považováni za nelegální migranty, nejsou jim zajištěny adekvátní materiální podmínky, jsou v masové míře zajišťováni a nejsou jim garantovány ani dostatečné procedurální záruky v azylovém řízení. Judikatura aplikující čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení se přitom objevuje i před českými vnitrostátními soudy (viz např. rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. ledna 2015, č. j. 42 Az 6/2014 - 37, rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 1. července 2015, č. j. 49 Az 56/2015-41). Závěrem žalobci konstatovali, že v kontextu výše uvedeného bylo nepochybně povinností žalovaného se v napadených rozhodnutích zabývat reálností předání žalobců do Bulharska, a to zejména v případě rodiny, jejímž členem je ani ne roční dítě (a jedná se tedy nepochybně o zranitelnou skupinu žadatelů o azyl), u níž je naopak a *priori* pravděpodobné, že by předání do Bulharska mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobci žádali, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že žalobci byli zajištěni 22. dubna 2016 za účelem jejich předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění žalobců je jejich předání podle Dublinského nařízení. Žalovaná byla přesvědčena o zákonnosti svého postupu při zajištění žalobců. Stanovení lhůty zajištění je odůvodněno na straně 6 napadeného rozhodnutí, kdy žalovaná při stanovení doby zajištění vycházela ze zkušeností získaných v předchozích řízeních s přihlédnutím k čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení. Pokud nastane lhůta přemístění žalobce před uplynutím lhůty zajištění, je cizinec propuštěn podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z toho vyplývá, že stanovená doba zajištění je ukončena v okamžiku odpadnutí důvodu zajištění, a to i před jejím uplynutím. V tomto případě obdržela žalovaná oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení od Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky, uvedené ve spisech KRPP-64404,64406,64407/ČJ-2016-030022 pod pořadovým číslem 21 a ve spise KRPP-64403/ČJ-2016-030022 pod pořadovým číslem 22, ve kterém oznamuje, že Bulharská republika zaslala 5. května 2016 souhlas s přijetím žalobců. Česká republika má v souladu s Dublinským nařízením lhůtu 6 týdnů na realizaci přemístění do Bulharské republiky nejdéle do 16. června 2016. Tím je zároveň konstatována realizovatelnost předání žalobců do Bulharské republiky. Na základě tohoto oznámení žalovaná vydal 10. května 2016 rozhodnutí o zajištění za účelem předání do Bulharské republiky ve spisech č. j. KRPP-64404,64406,64407/ČJ-2016-030022 pod pořadovým číslem 22 a ve spise KRPP-64403/ČJ-2016-030022 pod pořadovým číslem 24. Žalovaná konstatovala, že Bulharská republika je členem Evropské unie, tedy zemí, která se řídí evropským právem, a není důvod pochybovat o její nezpůsobilosti se tímto evropským právem řídit a postupovat podle něj. Řízení o přemístění žalobců vede Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, který je zodpovědný za svá rozhodnutí o předání žalobců do Bulharské republiky. S žalobci je zároveň vedeno správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Žalovaná byla přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci nemají na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohli zdržovat, nemají ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedli, že cílem jejich cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobci mařili a ztěžovali realizaci předání do Bulharské republiky podle Dublinského nařízení. Žalovaná se pozastavovala nad tím, že plné moci k zastoupení v řízení jsou žalobci podepsány, aniž by bylo jasné a doložkou tlumočnicka ověřené, že předloženému textu rozuměli a podpis pod ním byl projevem jejich svobodné vůle. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Součástí **správních spisů** vztahujících se k jednotlivým napadeným rozhodnutím je úřední záznam ze dne 21.4.2016, č.j. KRPP-64145-5/TČ-2016-030171, ze kterého vyplývá, že dne 21.4.2016 v 6:06 hodin byla ze strany OD IOS Plzeň předána informace o detekovaném vozidle zn. Peugeot Boxer, bílé barvy, RZ ... v obci Hostouň ze směru od Bělé nad Radbuzou. Po přijatém oznámení hlídka OOP Poběžovice D513 v 6.11 hod. uvedené vozidlo zastavila v ul. Hostouňská v Poběžovicích. Po daném příkazu k zastavení ze strany příslušníka Policie ČR, řidič s nákladním vozidlem prudce zastavil. Bylo podezření, že se s vozidlem z místa kontroly pokusí vycouvat. Z tohoto důvodu jela hlídka k vozidlu, které zastavilo cca 50m. před budovou OOP. V mezidobí, než služební vozidlo přijelo k zastavenému vozidlu, řidič vypnul motor a společně se spolujezdcem z vozidla utekl. V 7:40 hod. byl odemčen zavazadlový prostor dodávky, neboť se ve vozidle zřejmě nacházely osoby. Vozidlo bylo zastaveno a následně kontrolováno ve smyslu § 42 odst. 1 až 3 zákona č. 273/2008 Sb., a to s ohledem na to, že mohl být ohrožen život a zdraví osob v dodávce uzamčených. Uvnitř dodávky se nacházelo 26 osob včetně dětí. Dne byl sepsán s žalobci a) až d) protokol o podání vysvětlení. Při podání vysvětlení žalobce b) a c) shodně uvedli, že spolu se svou rodinou odjeli zhruba před měsícem a půl z Afghánistánu, a to přes Írán do Turecka. Z Turecka se dostali do Bulharska, Srbska a Maďarska. Celá rodina odjela bez cestovních dokladů, protože je nikdy neměli. Měli pouze občanské průkazy, které jim sebral převaděč v Bulharsku. Všechny hranice prošli nelegálně. Za celou cestu žádali o azyl pouze v Maďarsku, a to tak, že podepisovali nějaké papíry a vzali jim otisky prstů. Cílem jejich cesty bylo Německo. Cestu z Maďarska domluvili již v Turecku. Celá cesta měla být z Turecka do Německa. Když překročili Srbsko – Maďarské hranice, tak je v Maďarsku zadržela policie, která je odvezla do tábora, kde strávili dvě noci. Po dobu pobytu v táboře se s nimi spojil telefonicky převaděč, který jim popsal cestu na vlakové nádraží v Budapešti. Dále jim popsal, že se tam nachází lesopark, kde mají počkat. Asi hodinu tam čekali, poté přijelo auto bílé barvy a převaděč jim řekl, ať si nastoupí. Poté auto odjelo a cesta trvala zhruba 7 hodin. Až náhle auto prudce zastavilo a všichni slyšeli policejní sirénu. Dále uvedli, že chtěli jet do Německa, protože zde chtěli požádat o azyl. V Turecku nechtěli žádat, neboť tam jej neudělují. Jeli nelegálně, protože legální cestou to není možné. Měli u sebe finanční hotovost 350 EURO. Při podání vysvětlení téhož dne žalobci a) a d) uvedli, že toho, že vstoupili na území ČR nelegálně, si jsou vědomi, ale neudělali to ze své vůle, protože, kdyby jel převaděč jinudy, nebyli by zde.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí č.j. KRPP-64403-17/ČJ-2016-030022 žalovaná konstatovala, že při rozhodování o zajištění žalobce c) za účelem předání dle ustanovení § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel z následujících zjištění: Dne 21.04.2016 byl účastník řízení kontrolován v ulici Hostouňská v obci Poběžovice ve vozidle zn. Peugeot Boxer, který byl zastaven hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Územní odbor Domažlice, Obvodní oddělení Poběžovice D513 (dále jen „OOP“). Hlídce PČR nepředložil žádný cestovní doklad a ani jiný doklad totožnosti, který by účastníka řízení opravňoval k pobytu na území České republiky. Z tohoto důvodu byl účastník řízení následně hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Plzeň (dále jen OPKPE) Běžec 215 dne 21.04.2016 v 07:45 hodin zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“). Účastník řízení byl eskortován na OPKPE Plzeň, kde bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSSR a otisky porovnány v systému Eurodac. Systém EURODAC vrátil odezvu „Posible HIT“

s poznámkou, že dochází k ručnímu porovnávání. Následně byla doručena shoda, kde byl nalezen pozitivní HIT HU1330022776387. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán s účastníkem řízení zahájil správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože z výsledku daktyloskopování jednoznačně vyplývá, že účastník řízení je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státě a tudíž se na jeho případ vztahuje postup dle nařízení EU č. 604/2013.

V odůvodnění zbývajících napadených rozhodnutí žalovaná uvedla, že účastníci řízení byli eskortováni na OPKPE Plzeň, kde bylo provedeno daktyloskopování na stanici LSSR a otisky porovnány v systému Eurodac. Systém EURODAC vrátil odezvu „Possible HIT“ s poznámkou, že dochází k ručnímu porovnávání. Následně byla doručena shoda, kde byl nalezen pozitivní HIT HU1330022777056 a HIT BG1BR105C1604110011. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán s účastníky řízení zahájil správní řízení ve věci povinnosti opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože z výsledku daktyloskopování jednoznačně vyplývá, že účastníci řízení jsou žadateli o mezinárodní ochranu v jiném členském státě a tudíž se na jejich případ vztahuje postup dle nařízení EU č. 604/2013. Účastníci řízení na území České republiky pobývají bez povolení k pobytu, v Maďarské a v Bulharské republice probíhá řízení o mezinárodní ochraně, jsou dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do Maďarska nebo do Bulharské republiky dle nařízení EU č. 604/2013, tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Povinnost Maďarska nebo Bulharské republiky převzít účastníky řízení vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013.

K posouzení vážného nebezpečí útěku, použití mírnějších donucovacích opatření žalovaná uvedla, že účastníci řízení ve svém podání vysvětlení ze dne 21.04.2016 uvedli, že požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku a následně odtud v úkrytu přijeli do České republiky, kdy cílem bylo dojet do Německa. Do Maďarska se dobrovolně vrátit nechtějí, chtějí odjet do Spolkové republiky Německo. Územím České republiky pouze projížděli na své cestě do Spolkové republiky Německo. Dle výsledku EURODAC účastníci řízení dne 18.04.2016 požádali v Maďarsku o mezinárodní ochranu a dne 11.04.2016 v Bulharské republice, kam se účastníci řízení dobrovolně vrátit nechtějí. Účastníci řízení uvedli, že celá jejich rodina má sebou finanční hotovost ve výši asi 350 Eur. Jedná se o jejich jediné finanční prostředky. Účastníci řízení nejsou schopni uvést jakoukoliv adresu pobytu na území České republiky.

K realizovatelnosti předání účastníků řízení a době zajištění žalovaná konstatovala, že: Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníků řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníků řízení do Maďarské nebo do Bulharské republiky. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko nebo Bulharská republika jsou povinni účastníky řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníky řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizinců nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48

hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska nebo Bulharské republiky) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud hodnotil žalobu jako z části důvodnou.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobců, že doba jejich zajištění je nepřiměřená a byla stanovena nezákonně a v rozporu s požadavkem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19.2.2015, 7 Azs 11/2015-32. Soud uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Samotné stanovení doby zajištění nad zákonný limit by znamenalo nezákonnost správního vyhoštění. V nyní projednávaném případě byla doba zajištění stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po

podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana (Maďarsko) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 21.04.2016 od 07:45 hodin, kdy byl zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona o Policii. Při rozhodování o době zajištění dále správní orgán vycházel z ustálené judikatury. Soud dále konstatuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž v této souvislosti žalobci poukazovali, na daný případ nedopadá. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem byla správním orgánem stanovena lhůta na maximum své horní hranice, tedy 90 dnů ode dne omezení osobní svobody stěžovatelky. Žalovaná v nyní projednávané věci však stanovila lhůtu v délce 45 dnů, a to právě s ohledem na lhůty stanovené v nařízení č. 604/2013 Sb., kdy navíc v tomto nařízení, jak dovodil i Nejvyšší správní soud v žalobci poukazovaném rozsudku nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince.

K námitce žalobců, že žalovaná při rozhodování o zajištění žalobců nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k jejich předání do jiného členského státu EU, tedy do maďarské nebo do Bulharské republiky ve stanovené době, soud opětovně uvádí, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, vycestování nebo správní vyhoštění a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správní vyhoštění. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150. V předmětném rozsudku byla sice řešena situace stěžovatelky, jež byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Nicméně v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl také k závěru, že *„Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Z odůvodnění napadených rozhodnutí a z obsahu správních spisů vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek předání žalobců do Maďarské a Bulharské republiky, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobců známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadených rozhodnutích pod č.j. KRPP-64406-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64404-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64407-16/ČJ-2016-030022 samostatný odstavce nesoucí název *„Realizovatelnost předání účastníka řízení, doba zajištění“*, kde uvedla, že *„Správní orgán se dále v souladu s ustálenou judikaturou (7 As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSSI]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatuje, že v době rozhodování mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Maďarska nebo do Bulharské republiky. V současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Maďarsko nebo Bulharská republika jsou povinni účastníka řízení převzít, jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou v tomto nařízení uvedené lhůty. Správní orgán přistoupil k vydání tohoto rozhodnutí o zajištění v souladu s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti*

potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle Článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany (Maďarska nebo Bulharské republiky) je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti.“

Žalovaná tedy překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání cizinců alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobců a), b) a d) nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizinců nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Tento svůj závěr žalovaná učinila v rozhodnutích č.j. KRPP-64406-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64404-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64407-16/ČJ-2016-030022, jak ve vztahu k Maďarsku, tak ve vztahu v Bulharsku. Žalované nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžité ho předání žalobců do Maďarské nebo Bulharské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013.

Ve vztahu k žalobci c) žalovaná svůj úsudek o potenciálním předání žalobce do Bulharska neučinila a rozhodla pouze o jeho zajištění za účelem předání do Maďarska, ačkoliv z výpovědi žalobce c) bylo zřejmé, že přišel na území ČR přes Bulharsko společně se svou rodinou. Žalobci a), b) a d) při podání vysvětlení taktéž uvedli, že na území ČR cestovali přes Bulharsko, kdy tito měli v systému Eurodac pozitivní HIT, tedy bylo zjištěno, že jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Vzhledem k tomu, že ostatní členové měli v systému Eurodac pozitivní HIT ve vztahu k Bulharsku a všichni celou cestu absolvovali společně, bylo na žalované, aby řádně zjistila skutkový stav a přezkoumala možnost, že žalobce c) je žadatelem o azyl nejen v Maďarské republice, ale také v Bulharské republice, kdy do Maďarské republiky nebude možné žalobce c) předat, právě s ohledem na to, že je žadatelem o azyl v Bulharské republice. To, že je žalobce c) žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku bylo potvrzeno odpovědí bulharské strany, která uvedla, že souhlasí s předáním žalobce podle nařízení č. 604/2013 Sb., toto vyrozumění sice bylo zasláno Ministerstvu vnitra až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, nicméně i s ohledem na něj je argumentace žalobce c) ve vztahu k nedostatečnému posouzení realizovatelnosti jeho předání odpovědného státu EU důvodná. Tímto předpokladem se žalovaná zabývala nedostatečně a s ohledem na to rozhodla o zajištění žalobce c) pouze ve vztahu k Maďarsku.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že na území Maďarska pravděpodobně přicestovali ze Srbska a Srbsko je Maďarskem považováno za třetí bezpečnou zemi, kdy hrozí, že budou deportováni do Srbska, aniž by byla jejich žádost meritorně přezkoumána. V této souvislosti žalobci poukazovali na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 110/2015-82, a 49 Az 109/2015-74. Soud uvádí, že mu nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobců do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce není možné do Srbska vydat bez dalšího. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností

zajištění žalobců není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy členských států a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobcům. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost předání žalobců do Maďarska, což žalovaná také učinila.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobců, že je-li žádost cizince v Maďarsku o mezinárodní ochranu zamítnuta, jako nedůvodná, může se cizinec obrátit na soud o přezkum takového rozhodnutí, kdy podání žaloby však nemá ze zákona odkladný účinek, a tím se stává ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Evropské úmluvy žaloba jako prostředek nápravy neúčinnou, kdy na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že o přiznání odkladného účinku může cizinec požádat. Navíc pro podání žaloby disponuje cizinec lhůtou pouze 8 dnů. V této souvislosti žalobci poukazovali na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. PL. ÚS 17/09. V souladu s nařízením č. 604/2013 je Maďarsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovaly systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Maďarsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko stejně jako ČR je vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. shora uvedená procedurální směrnice, nařízení EU č. 604/2013, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud by tedy docházelo v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu by byli kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo u maďarských úřadů.

Žalobu proti rozhodnutím žalované ze dne 22.4.2016, č.j. KRPP-64406-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64404-16/ČJ-2016-030022, č.j. KRPP-64407-16/ČJ-2016-030022 jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I.), neboť v daných řízeních neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu.

Na základě uvedených argumentů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. ve vztahu k rozhodnutí č.j. KRPP-64403-17/ČJ-2016-030022, pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. (výrok II.).

Podle § 64 nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Podle § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. V daném případě měl žalobce úspěch ve věci pouze v jednom ze svých čtyř návrhů, kdy ve zbytku byla úspěšnou žalovaná, které žádné náklady nevznikly. S ohledem na to soud rozhodl o nepřiznání nákladů řízení žádnému

s účastníků.(výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kováříková